

עפ"ג (חיפה) 61531-02-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

עפ"ג (חיפה) 61531-02-25 - פלוני נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ג (חיפה) 61531-02-25

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

[19.03.2025]

כבוד השופט יחיאל ליפשיץ

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. גזר הדין שעליו מבקש המבקש להגיש את הערעור ניתן ביום 29.9.24; על גזר הדין ניתן היה להגיש ערעור עד ליום 13.11.24; ואילו הבקשה להארכת המועד הוגשה ביום 24.2.25. גזר הדין ניתן במסגרת ת"פ (שלום חיפה) 18827-06-22 על ידי סגנית הנשיאה, כב' השופטת ט' תדמור זמיר. גזר הדין התקבל במסגרת הסדר טיעון מיום 19.9.23 שכלל את תיקון כתב האישום. הצדדים הסכימו כי הנאשם יודה, לא יורשע באותו שלב ושאלת ההרשעה תידון לאחר שיתקבל תסקיר. עובדות כתב האישום תיארו מקרה שהתרחש בין התאריכים 9-10.7.21 אז התגלע ויכוח בין המבקש לאשתו (המתלוננת) על רקע חשדו שהיא בוגדת בו. במהלך הוויכוח המבקש איים על המתלוננת שייספר להוריה שאינה טהורה ובוגדת בו והרים את הטלפון הנייד שלו כך שהמתלוננת סברה שהוא עומד לצלמה ולכן נטלה את הטלפון הנייד מידו וברחה מהבית. המבקש רדף אחריה, תפס את ידה השמאלית ונשכה תוך שגרם לה לסימני נשיכה ואיים עליה שתשלם על כך ביוקר. העבירות שיוחסו למבקש בגין האמור לעיל היו תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצרף סעיף 380 לחוק העונשין וכן עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ביום 29.9.24 נתן בית משפט קמא גזר דין בו הורה על הרשעת המבקש בעבירות בהן הודה וכן הטיל עליו עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים והתחייבות להימנע מביצוע עבירה. החלטת בית משפט קמא להרשיע את המבקש בהליך שבנדון בוססה על שלושה אדנים - ראשית, על ההלכה ולפיה הימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה לבין חומרת העבירה בה הורשע. בית המשפט קמא הפנה לכך כי כאשר מדובר בעבירות אלימות במשפחה הכף נוטה לעבר הרשעה. שנית, בשאלת הוכחת הנזק הקונקרטי שעשוי להיגרם לנאשם מההרשעה נקבע שהמבקש לא הוכיח שיאבד את מקור פרנסתו אם יורשע ואף נכללה התייחסות לפסיקה בה נקבע כי כאשר הרשעה פלילית עלולה למנוע עיסוקו של אדם במקצועו מסוים, יש להותיר את הסוגיה לשיקול דעתם של גורמי מקצוע המוסמכים לכך. שלישית, הובהר ששאלת הנזק לא עומדת לבדה ושבחינתה תעשה לצד השאלה האם ההרשעה תפגע בצורה קשה בשיקום הנאשם. בהקשר זה נכללה התייחסות לתסקיר שירות המבחן שהוגש ממנו עלה שהנאשם שלל נזקקות טיפולית, עלה רושם למתיחות במערכת היחסים בין בני הזוג והוערך שישנה רמת סיכון בינונית-גבוהה להישנות עבירות בעתיד. במילים אחרות, שירות המבחן לא המליץ על אי הרשעה.

במסגרת הבקשה להארכת מועד צוין כי המבקש מועסק כמורה מטעם משרד החינוך. נטען שרק ביום 11.2.25 קיבל המבקש הודעה בדבר תובענה שהוגשה נגדו על פי חוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963 בגין ההליך הפלילי שבנדון, בה צוין כי קיימת אפשרות שהמאשימה תעתור לפיטוריו ככל שיוורשע. בנסיבות אלה, איחור של שלושה וחצי חודשים במועד הגשת הערעור אינו משמעותי ומדובר בשינוי נסיבות מהותי המשפיע על סיכויי הלכאוריים של הערעור, שכן הדבר מבסס את טענת המבקש בדבר הנזק הקונקרטי שעשוי להיגרם לו בשל הרשעתו בדין. עוד צוין שככל שתאושר הבקשה הערעור יתמקד בסוגיית הרשעת המבקש בלבד.

מנגד, טענה המשיבה שיש לדחות את הבקשה ממספר טעמים - ראשית, המבקש לא הצביע על טעם המצדיק מתן ארכה בחלוף פרק זמן ממושך ממועד מתן גזר הדין; שנית, סיכויי הערעור אינם גבוהים בהינתן שהמבקש הודה במיוחס לו בכתב האישום ואינו מבקש לערער על הכרעת דינו. עוד נטען שכלל קיומו של הליך משמעותי לאחר הליך פלילי אינו מצדיק מתן ארכה להגשת ערעור.

לאחר שקילת הטענות לא מצאתי שיש מקום להאריך את המועד להגשת ערעור. בבחינת בקשה להארכת מועד להגשת ערעור פלילי יש לבחון שאלת קיומו של "טעם ממשי מניח את הדעת" לאיחור. במסגרת בחינה זו יש להידרש לשורה של שיקולים ביניהם משך האיחור, הסיבה לאיחור, סיכוי הערעור לגופו, האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך, חשיבות הזכויות שעשויות להיפגע כתוצאה מדחיית הבקשה וכן כל נסיבה רלוונטית אחרת (ער"פ 5230/21 נתנאל פורוש נ' מדינת ישראל (8.8.2021); בש"פ 5421/17 פלוני נ' מדינת ישראל (13.7.2017)). בענייננו, מדובר באיחור של כשלושה וחצי חודשים במועד הגשת הערעור. לטענת המבקש האיחור מוצדק בשל שינוי נסיבות הנוצר עקב הגשת התובענה נגדו, שינוי שלגישתו משליך על שאלת הנזק שיגרם לו בשל עצם ההרשעה. המבקש אף ציין כי ככל שבקשתו תתקבל, בכוונתו למקד את טענותיו בערעור רק לעניין שאלת ההרשעה. איני סבור, כאמור לעיל, שנימוקים אלה מצדיקים את קבלת הבקשה - גזר דינו של בית המשפט קמא הרחיב וביסס את החלטתו להרשיע את המבקש. הימנעות מהרשעת נאשם שנקבע שביצע את העבירות שיוחסו לו הינה חריג לכלל בדבר הרשעה, וככלל קיימים שני תנאים מצטברים לעשות כן - ראשית, שההרשעה תגרום לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, שסוג העבירה ונסיבות המקרה מאפשרים הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה (רע"פ 5006/24 מיכאל כהן שדה נ' מדינת ישראל (15.7.2024); רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2015); ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)). מדובר בנתונים שבית משפט קמא שקל בצורה מעמיקה במסגרת גזר דינו. טענתו העיקרית של המבקש כי התובענה המשמעתית שהוגשה לאחרונה מבססת את בקשתו, אך איני סבור כי עצם הגשת התובענה יכול להצדיק את הארכת המועד, ולא מצאתי שמדובר בנתון אשר לכשעצמו מבסס במידה הנדרשת נזק מוחשי הצפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה בהליך הפלילי. יש להניח כי גם אם המאשימה תבקש בסופו של דבר את פטוריו במסגרת ההליך המשמעתית, חזקה על בית הדין המשמעתית יפעיל את שיקול דעתו המקצועי והעצמאי בעניין ויקבל החלטה מתאימה. לא בכדי הפנה בית משפט קמא לפסיקה הדנה בכך שבמקרים בהם הרשעה בעבירה פלילית יכולה להשליך על שאלת כשירותו של אדם לעסוק במקצוע מסוים, ראוי כי הדבר יבחן על ידי גורמי המקצוע המוסמכים. על האמור יש להוסיף שגם אם היה בידי לקבל את טענת המבקש שיש בעצם הגשת התובענה וההודעה הנלווית לה כדי לבסס שצפוי להיגרם לו נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתו בהליך הפלילי, אין מדובר בנזק המצדיק הימנעות מהרשעה במקרה הנדון. הטעם לאמור נעוץ בכך שבנסיבות המקרה הנדון כלל לא בוסס כי הנאשם השתקם או שמדובר במי שיש סיכוי לשיקומו ואף לא נטען לשינוי נסיבות בהקשר זה במסגרת הבקשה להארכת המועד. אין אלא להפנות לתסקיר שירות המבחן שכלל לא המליץ על אי הרשעה. יוצא אפוא שסיכויי הערעור אינם גבוהים, לשון המעטה. משכך, הבקשה נדחית. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותסגור את ההליך. ניתנה היום, י"ט אדר תשפ"ה, 19 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.